№ 7. Warszawa, dnia 10 marca 1926 r. Rok VIII.

DZIENNIK URZĘDOWY MINISTERSTWA SKARBU.

Cena numeru pojedyńczego 75 groszy, z przesyłką zwyczajną 80 groszy, poleconą 1 zł. 10 gorszy. Prenumerata kwartalna 5 złotych. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m. szpalty redakcyjnej 30 gr., tabelaryczne i cyfrowe 60 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowania w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3. Tel. redakcji 148.03, tel. Administracji Nr. 276.29. Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P. K. O. Nr. 30305.

Organizacja władz.

101.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 29 stycznia 1926 r.

o organizacji straży celnej.

Na podstawie art. 4 i 11 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Straż celna, powołana do celnej ochrony granic i zapobiegania nielegalnemu przekraczaniu granicy, jest organem wykonawczym władz celnych, podległym Ministrowi Skarbu.

§ 2. Straż celna tworzy umundurowany i uzbrojony korpus, zorganizowany pod względem dyscypliny na sposób wojskowy.

§ 3. Straż celna pełni służbę wzdłuż linji celnej, przyczem działalność jej nie może rozciągać się wgłąb kraju poza obszar powiatów granicznych.

§ 4. Obowiązkiem straży celnej w zakresie celnej ochrony granic jest zapobieganie przestępstwom celnym przez:

1) nadzorowanie granicznego ruchu towarowego poza urzędami celnemi,

2) śledzenie i ujawnianie przemytnictwa i innych przekroczeń przepisów celnych, walutowych i przepisów o obrocie towarowym z zagranicą, oraz stosowanie środków prawnych, zmierzających do wdrożenia przepisanego ustawą postępowania karnego i do zabezpieczenia kary.

Ponadto do obowiązków straży celnej należy:

a) ściganie czynów karygodnych, przewidzianych w ustawach o podatkach spożywczych i monopolach państwowych, o ile zostały wykryte przez straż celną przy sposobności wykonywania jej właściwych obowiązków służbowych,

b) wykonywanie wszelkich innych czynno-

ści w zakresie administracji skarbowej, zleconych przez władzę przełożoną.

Przy wykonywaniu obowiązków służbowych, wymienionych w § 4 funkcjonarjusze straży celnej korzystają z uprawnień, przewidzianych w ustawie z dnia 14 grudnia 1923 r. o uprawnieniach organów wykonawczych władz skarbowych (Dz. U. R. P. z 1924 r. Nr. 5, poz. 37) i w rozporządzeniu wykonawczem do tej ustawy z dnia 24 czerwca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 83, poz. 576).

Straży celnej w wykonywaniu strażniczej służby granicznej przysługuje prawo użycia broni przy zastosowaniu obowiązujących przepisów.

Zakres działania straży celnej i sposób wykonywania przez nią służby w przedmiocie zapobiegania nielegalnemu przekraczaniu granicy określi Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

§ 5. Straż celna może być powołana przez przełożone władze celne do pełnienia w granicznych i wewnętrznych urzędach celnych jako też poza temi urzędami, służby pomocniczej przy postępowaniu celnem, służby wartowniczej i konwojowej, oraz dozoru na posterunkach celnych.

§ 6. Funkcjonarjusze straży celnej dzielą się na funkcjonarjuszów wyższych (urzędników) i na funkcjonarjuszów niższych.

Funkcjonarjusze wyżsi:

naczelny inspektor straży celnej,
starszy inspektor straży celnej,
inspektor straży celnej,
starszy komisarz straży celnej,
komisarz straży celnej,
podkomisarz straży celnej.

Funkcjonarjusze niżsi:

starszy prozodownik straży celnej,
przodownik straży celnej,
starszy strażnik celny,
strażnik celny.

Zaliczenie stanowisk funkcjonarjuszów straży celnej do stopni służbowych normuje rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr, 64, poz. 631), do grup zaś uposażenia — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 21 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 14, poz. 132).

§ 7. Straż celna tworzy organizacyjnie inspektoraty, komisarjaty i placówki.

Granica celna w okręgu każdej władzy celnej II-ej instancji dzieli się na odcinki inspektoratów, których ilość zależy od długości linji granicznej i jej właściwości.

Każdy inspektorat obejmuje po kilka komisarjatów, każdy zaś komisarjat po kilka placówek.

Każdemu komisarjatowi i każdej placówce odpowiada odcinek granicy o długości dostosowanej do potrzeb służby.

Odcinki inspektoratów nie powinny w zasadzie wychodzić poza granice województwa, odcinki zaś komisarjatów poza granice powiatów.

Ilość, siedzibę i terytorjalny zakres działania inspektoratów i komisarjatów ustala Minister Skarbu.

Wszelkie zmiany, dotyczące ilości, siedziby i rozgraniczenia inspektoratów i komisarjatów mogą być dokonywane przez władze celne II instancji tylko za uprzedniem zezwoleniem Ministra Skarbu.

Ilość, siedzibę i stan osobowy placówek określa władza celna II instancji.

Placówki składają się z funkcjonarjuszów pieszych lub też i konnych i podlegają komisarjatom, komisarjaty—inspektoratom, te ostatnie zaś władzom celnym II instancji.

§ 8. Na czele każdego inspektoratu, komisarjatu i placówki stoi kierownik; kierowników inspektoratów wyznacza Minister Skarbu, kierowników komisarjatów i placówek — władza celna II instancji.

Na kierownika inspektoratu wyznacza się z reguły funkcjonarjusza straży celnej w stopniu inspektora lub starszego komisarza, w wyjątkowych zaś wypadkach — w stopniu komisarza.

Na kierownika komisarjatu wyznacza się z reguły funkcjonarjusza w stopniu komisarza lub podkomisarza. Na szczególnie ważnych odcinkach granicznych kierownikiem komisarjatu wyznaczony być może starszy komisarz.

Na kierownika placówki z reguły wyznacza się funkcjonarjusza w stopniu starszego przodownika lub przodownika. Kierownictwo mniej ważnej placówki może być powierzone starszemu strażnikowi lub strażnikowi.

Władza celna II instancji wyznacza kierownikowi inspektoratu do pomocy w czynnościach kancelaryjnych odpowiedni personel z pośród niższych funkcjonarjuszów; w razie potrzeby może władza celna II instancji za zezwoleniem Ministra Skarbu przydzielić kierownikowi inspektoratu wyższego funkcjonarjusza w charakterze pomocnika.

Kierownikowi komisarjatu może władza celna II instancji przydzielić w razie potrzeby niższego funkcjonarjusza do pomocy; w wyjątkowych wypadkach kierownikowi szczególnie ważnego komisarjatu może być przydzielony pomocnik w stopniu podkomisarza.

§ 9. Zadaniem kierownika inspektoratu jest kierowanie ochroną granicy na podległym mu odcinku i kontrola służby wykonywanej przez straż celną, a w ważniejszych wypadkach bezpośrednie zarządzanie służbą i osobisty nadzór nad jej wykonaniem.

Zadaniem kierownika komisarjatu jest zarządzanie służby na odcinkach podległych placówek, kontrola nad jej wykonaniem a w ważniejszych wypadkach współdziałanie w bezpośredniem wykonywaniu służby ochrony granic.

Ponadto zadaniem kierownika inspektoratu i komisarjatu jest czuwanie nad tem, by granica była należycie strzeżona, by straż celna przestrzegała ściśle obowiązującej dyscypliny oraz istniejących przepisów i z przepisami temi była dokładnie obznajmiona, aby przedmioty, oddane straży celnej do użytku a stanowiące własność

skarbową, były przepisowo, celowo i oszczędnie użytkowane, wzgl. przechowywane oraz, aby wszelkie sprawy pozostające w związku z ochroną granicy załatwiane były sprawnie i w sposób zgodny z przepisami.

Do zadań kierownika inspektoratu i komisarjatu należy również załatwianie przekazanych spraw osobowych i gospodarczych straży celnej, oraz załatwianie korespondencji urzędowej.

Zadaniem kierownika placówki jest rozdzielanie zajęć służbowych między personel placówki, stosownie do poleceń przełożonych, wzgl. przepisów regulaminu służbowego, nadzór służbowy nad funkcjonarjuszami, przydzielonemi do placówki i załatwianie korespondencji urzędowej.

Kierownik placówki jest odpowiedzialny za należytą ochronę granicy na odcinku placówki oraz za całość inwentarza placówki.

§ 10. Do stałego nadzoru nad strażą celną i do pomocy władzom celnym w sprawowaniu zarządu strażą celną ustanowieni są: naczelny inspektor straży celnej przy Ministerstwie Skarbu i starsi inspektorowie przy władzach celnych II instancji.

Zakres działania naczelnego inspektora i starszych inspektorów określa Minister Skarbu.

§ 11. Przełożonymi straży celnej, nie wchodzącymi w jej skład osobowy są na całym obszarze Państwa: Minister Skarbu oraz urzędnicy Ministerstwa Skarbu wyznaczeni przez Ministra Skarbu do kierownictwa w zakresie zarządu strażą celną, a na obszarze odnośnej władzy celnej II instancji naczelnicy tychże władz oraz urzędnicy, wyznaczeni przez nich do kierownictwa w zakresie zarządu strażą celną.

Przełożonymi z pośród straży celnej są:
naczelny inspektor straży celnej,
starszy inspektor,
kierownik inspektoratu,
kierownik komisarjatu,
kierownik placówki.

§ 12. Sposób zawodowego szkolenia straży celnej, ilość i organizacja szkół, oraz program szkolenia i egzaminów określą odrębne przepisy.

§ 13. Funkcjonarjusze straży celnej, pełniący służbę ochrony granic oraz funkcjonarjusze, którzy sprawują czynności służbowe, wymagające zajmowania mieszkania w pewnem oznaczonem miejscu, otrzymują w miarę możności odpowiednie mieszkanie służbowe w budynkach państwowych lub przez Państwo wynajętych.

Funkcjonarjusze straży celnej, którym wyznaczono mieszkania służbowe, obowiązani są w nich mieszkać i stosować się do przepisów, określających sposób użytkowania tych mieszkań.

Kategorje funkcjonarjuszów, którym mają być przydzielane mieszkania służbowe oraz normy wielkości mieszkań służbowych określa Ministerstwo Skarbu.

§ 14. Sposób materjalnego zaopatrzenia straży celnej w przedmioty niezbędne do wykonywania służby, w szczególności w przedmioty umundurowania, o ile one są dostarczane w naturze, w przedmioty uzbrojenia, środki lokomocji i t. p. określa Minister Skarbu.

§ 15. Umundurowanie i uzbrojenie straży celnej normują odrębne przepisy.

Funkcjonarjusz straży celnej, opuszczający służbę, obowiązany jest zwrócić używane przez siebie przedmioty, będące własnością Państwa i odpowiada za uszkodzenie tychże, przekraczające normy zwyczajnego zużycia.

§ 16. Ustanawia się następujące ryczałty dla funkcjonarjuszów straży celnej:
1) ryczałt na lokale kancelaryjne,
2) „ „ opał, światło i utrzymanie porządku,
3) „ „ materjały pisarskie,
4) „ „ utrzymanie środków lokomocji,
5) „ „ konserwację broni.

Ryczałty wymienione pod 1) i 2) otrzymują kierownicy tych inspektoratów, komisarjatów i placówek, którym władze przełożone nie dostarczyły lokalu na pomieszczenie kancelarji, ryczałty wymienione pod 3) i 4) kierownicy inspektoratów i komisarjatów, zaś ryczałty wymienione pod 5) wszyscy niżsi funkcjonarjusze straży celnej.

Wysokość przeciętną ryczałtów określa Minister Skarbu.

Poszczególnym organom straży celnej oznacza ryczałty w wysokości, odpowiadającej miejscowym stosunkom drożyźnianym, właściwa władza celna II instancji.

Minister Skarbu może w miejsce wypłaty ryczałtów zezwolić na pokrycie odnośnych wydatków w rzeczywistej wysokości.

§ 17. Ryczałty wymienione w § 16 wypłaca się w miesięcznych ratach zgóry. Miesięczne raty są poborami dzielącemi się na dzienne części i należą się za poszczególne dnie.

Z ryczałtów nie składa się rachunków. Pobierający je, jest obowiązany ponosić te wydatki, na które ryczałt jest przeznaczony i nie może mieć z tego tytułu do Państwa żadnej dalszej pretensji. Jeżeli funkcjonarjusz, pobierający ryczałt, mimo pisemnego upomnienia pełni opieszale powinności, których koszty ma pokryć z ryczałtu, wówczas można mu, niezależnie od następstw dyscyplinarnych, odpowiednio do stopnia jego opieszałości nałożyć obowiązek zwrotu w całości lub części rat ryczałtu, przypadających za czas jego opieszałości.

§ 18. Rozporządzenie niniejsze ma zastosowanie do urządzania służby ochrony granic na całej polskiej granicy celnej z wyjątkiem granic z Rosją, Litwą i Łotwą, dopóki ochrona tych granic należy do zakresu działania Ministra Spraw Wewnętrznych.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *J. Zdziechowski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 24 lutego 1926 r., Nr. 18, poz. 105).

Podatki bezpośrednie.

102.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 10 lutego 1926 r.

w sprawie przesunięcia na rok podatkowy 1926 terminu do składania zeznań o dochodzie z art. 50 ustawy o państwowym podatku dochodowym.

Na podstawie części drugiej art. 120 ustawy o państwowym podatku dochodowym, ogłoszonej jako załącznik do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 30 kwietnia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 411) zarządza się co następuje:

§ 1. Termin do składania przez osoby fizyczne i spadki wakujące (nieobjęte) zeznań o dochodzie, wyznaczony w art. 50 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z r. 1925 Nr. 58, poz. 411), przesuwa się dla wymiaru podatku dochodowego na rok podatkowy 1926 — z dnia 1 marca na dzień 1 maja 1926 r.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *J. Zdziechowski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 24 lutego 1926 r., Nr. 18, poz. 107).

Opłaty stemplowe.

103

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 30 grudnia 1925 r.

w sprawie opłat stemplowych od poświadczeń odbioru sum pieniężnych lub innych przedmiotów wartościowych w kasach państwowych.

Na mocy art. 20 ustawy z dnia 28 października 1921 r. o opłatach stemplowych od rachunków i poświadczeń odbioru sum pieniężnych lub innych przedmiotów wartościowych (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 676) oraz art. 20 i 33 dekretu Nr. 446 Prezesa Tymczasowej Komisji Rządzącej Litwy Środkowej z dnia 27 grudnia 1921 r. w przedmiocie podatku stemplowego (Dz. Urz. T. K. Rz. z r. 1922 Nr. 1) zarządza się co następuje:

§ 1. Opłaty stemplowe od poświadczeń odbioru (pokwitowań) sum pieniężnych lub papierów wartościowych, podejmowanych w kasach państwowych na podstawie asygnacyj (zleceń wypłaty) władz, urzędów i instytucyj, mają być uiszczane wyłącznie znaczkami stemplowemi.

§ 2. Władze, urzędy i instytucje asygnujące, winny obliczyć wysokość opłaty stemplowej, należnej od poświadczenia odbioru (pokwitowania) sumy asygnowanej i uwidocznić ją na asygnacji i talonie względnie zleceniu wypłaty ponad tekstem przed umieszczenie następującej klauzuli: „Opłatę od pokwitowania w kwocie: zł. . . . . . . gr. . . należy uiścić znaczkami stemplowemi na asygnacji (zleceniu wypłaty)".

Gdy opłata stemplowa od pokwitowania nie należy się (np. w przypadkach, przewidzianych w art. 14 ustawy z dnia 28 października 1921 r., Dz. U. R. P. Nr. 92 poz. 676, w art. 3 ustawy z dnia 31 lipca 1924, Dz. U. R. P. Nr. 73 poz. 720. w art. 2 dekretu Nr. 446 z dnia 27 grudnia 1921 r., Dz. Urz. T. Kom. Rz. L. Śr. z r. 1922 Nr. 1, w § 2 lit d. rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 2 lutego 1925 r., Dz. U. R. P. Nr. 16 poz. 109) należy zamieścić na asygnacji i talonie względnie zleceniu wypłaty adnotację, usprawiedliwiającą brak obliczania opłaty w danym przypadku.

§ 3. Kasa państwowa winna przed dokonaniem wypłaty zażądać od strony dostarczenia znaczków stemplowych wartości, odpowiadającej wysokości opłaty stemplowej i znaczki te naklejone na asygnacji (zleceniu wypłaty skasować przez odciśnięcie pieczęci urzędowej lub specjalnego kasownika (×) w ten sposób, aby część odcisku pozostała na znaczku, a część na otaczającym go papierze lub na sąsiednim znaczku.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w czternaście dni po ogłoszeniu; ma ono zastosowanie do asygnacyj (zleceń wypłaty), wystawionych po tym dniu i obowiązuje na obszarze całej Rzeczypospolitej Polskiej z wyjątkiem województw: poznańskiego, pomorskiego i górnośląskiej części województwa śląskiego.

Z chwilą wejścia w życie rozporządzenia niniejszego traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 22 grudnia 1922 r. w przedmiocie opłat stemplowych od poświadczeń odbioru, zamieszczonych na asygnacjach władz i urzędów państwowych (Dz. U. R. P. z r. 1923 Nr. 3 poz. 15).

Minister Skarbu:
(—) *J. Zdziechowski.*

(Dz. U. R. P. z dnia 24 lutego 1926 r. Nr. 19, poz. 117).

Monopol tytoniowy.

104.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 5 lutego 1926 r.

w sprawie przedłużenia terminu wywozu zagranicę przedmiotów pozostałych po likwidacji b. prywatnych fabryk tytoniowych.

Na podstawie art. 62 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409) zarządza się co następuje:

§ 1. Termin wywozu zagranicę przedmiotów i materjałów służących bezpośrednio do fabrykacji wyrobów tytoniowych tudzież gotowych wyrobów tytoniowych pozostałych po likwidacji b. prywatnych fabryk, oznaczony rozporządzeniem Min. Sk. z dn. 18 sierpnia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz 614) na dzień 15 lutego 1926 r. przedłuża się do dnia 31 maja 1926 r.

§ 2. Posiadanie względnie przechowywanie przez osoby prywatne maszyn, narzędzi i materjałów służących bezpośrednio do fabrykacji wyrobów tytoniowych oraz gotowych wyrobów tytoniowych po terminie oznaczonym w § 1 niniejszego rozporządzenia karane będzie po myśli art. 38 względnie 35 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

(—) *J. Zdziechowski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 24 lutego 1926 r., Nr. 18, poz. 106).

Monopol Spirytusowy.

105.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 17 lutego 1926 r.

w sprawie częściowej zmiany rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 października 1925 r. o odszkodowaniu dla urzędników i robotników przedsiębiorstw spirytusowych, którzy z powodu wprowadzenia monopolu spirytusowego stracili zajęcie.

Na mocy art. 3 ust. 4 i art. 101 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. o monopolu spirytusowym w brzmieniu ogłoszonem w załączniku do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 17 września 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 720) zarządza się co następuje:

§ 1. Paragraf 11 rozporządzenia z dnia 31 października 1925 r. o odszkodowaniu dla urzędników i robotników przedsiębiorstw spirytusowych, którzy z powodu wprowadzenia monopolu spirytusowego stracili zajęcie (Dz. U. R. P. Nr. 117, poz. 841) otrzymuje brzmienie następujące:

„Dane wymienione w § 10 pod literami c do g winny być poparte dowodami pisemnemi wykazującemi prawdziwość szczegółów zawartych w podaniu. Te dowody mają być dołączone bądź w oryginale bądź w odpisie poświadczonym urzędowo".

Minister Skarbu:

(—) *J. Zdziechowski.*

(Dz. U. R. P. z dnia 24 lutego 1926 r. Nr. 19, poz. 118).

Przepisy celne.

106.

ROZPORZĄDZENIE

Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

z dnia 11 lutego 1926 r.

dotyczące częściowej zmiany rozporządzenia Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 3 lipca 1925 r. w sprawie zwrotu ceł przy wywozie gotowych wyrobów włókienniczych.

Na zasadzie art. 7 p. d ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. o uregulowaniu stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. § 1 rozporządzenia Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 3 lipca 1925 r. w sprawie zwrotu ceł przy wywozie gotowych wyrobów włókienniczych (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 478) otrzymuje następujące brzmienie:

„Przy wywozie zagranicę wyrobów włókienniczych, wytworzonych w kraju, zezwala się na zwrot cła, uiszczonego za sprowadzane z zagranicy, zużyte do wyrobu tych towarów barwniki i chemikalja podług następujących norm:

za 100 kg. tkanin bawełnianych białych wykończonych Zł. 1.20;

za 100 kg. tkanin bawełnianych kolorowych Zł. 25.—;

za 100 kg. tkanin wełnianych kolorowych Zł. 48.—;

za 100 kg. tkanin półwełnianych kolorowych Zł. 36.50.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

(—) *J. Zdziechowski.*

Minister Przemysłu i Handlu:

(—) *S. Osiecki.*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:

(—) *Kiernik.*

(Dz. U. R. P. z dn. 24 lutego 1926 r., Nr. 18, poz. 108).

107.

ROZPORZĄDZENIE

Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

z dnia 19 lutego 1926 r.

w sprawie stosowania ceł wywozowych.

Na zasadzie art. 7 p. a ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. o uregulowaniu stosunków celnych

(Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Cła wywozowe nie mają zastosowania do tych ilości towarów wywożonych zagranicę, które przed wejściem w życie odnośnych rozporządzeń, wprowadzających cła wywozowe, zostały zakontraktowane na podstawie umów z zagranicznymi odbiorcami, opartych na gwarancjach rządowych.

Minister Skarbu orzeka, które partje towarów korzystają z niniejszego zwolnienia, na podstawie opinji Ministra Przemysłu i Handlu względnie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

(—) *Zdziechowski.*

Minister Przemysłu i Handlu:

(—) ***S. Osiecki.***

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:

(—) ***Kiernik.***

(Dz. U. R. P. z dn. 24 lutego 1926 r., Nr. 18, poz. 110).

108.

OKÓLNIK l. DC/1212/II/26

w sprawie stosowania przepisów i stawek taryfy celnej przy odprawie towarów.

Do wszystkich Dyrekcji Ceł oraz Urzędów Celnych.

Przypomina się, że w sprawie stosowania przepisów i stawek taryfy celnej przy odprawie towarów obowiązują następujące przepisy:

1) Na mocy § 32 ust. 6 przepisów o postępowaniu celnem w brzmieniu ustalonem rozporządzeniem z dnia 31 grudnia 1921 roku (Dz. Ust. R. P. Nr. 5 poz. 35 § 10 z 1922 r.), cło należy pobierać według tych przepisów i stawek taryfy celnej, jakie obowiązują w dniu zgłoszenia towaru urzędowi celnemu do odprawy, o ile samo przez się specjalne rozporządzenia w sprawie zmiany przepisów lub stawek wyraźnie nie stanowią inaczej.

2) Przy przesyłkach pocztowych miarodajną dla zastosowania przepisów i stawek taryfy celnej ma być data, uwidoczniona na stemplu pocztowym, który urząd pocztowo-celny w dniu nadejścia przesyłki do tegoż ma wycisnąć na deklaracji.

3) Należności celne, obliczone według przepisów stawek taryfowych, obowiązujących w dniu zgłoszenia towaru do odprawy, pobiera się w ciągu ulgowego terminu, oznaczonego paragrafem 33 rozporządzenia o postępowaniu celnem, w brzmieniu rozporządzenia z dn. 1 maja 1925 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 49 poz. 339 z 1925 r.), a to: w granicznych urzędach celnych w ciągu 6 dni po dokonaniu odprawy celnej, a w wewnętrznych urzędach w ciągu 14 dni po dokonaniu odprawy celnej. O ile w ciągu tych terminów strona nie uiści należności, wymierza się je według przepisów i stawek taryfy celnej, obowiązujących w dniu wpłacenia.

4) W wypadkach, kiedy towary po nadejściu i zrewidowaniu, są przechowywane w prywatnych składach celnych, pobiera się cło według taryfowych stawek, jakie obowiązują w dniu uiszczenia.

5) Punkt 1 okólnika z dn. 29.IX 1923 r. L. DC/7000/II/23 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 19 poz. 553), jako dotyczący zastosowania dawnych mnożników celnych, utracił moc obowiązującą. Data przekazania towaru z granicznego urzędu celnego do urzędu wewnętrznego, przy wymiarze cła jest bez znaczenia.

Warszawa, dnia 17 lutego 1926 r.

Za Ministra Skarbu:

(—) ***Dzierzgowski***

Dyrektor Departamentu Ceł.

109.

OKÓLNIK Nr. DC/1313/II/26

w sprawie odprawy celnej bagażu.

Do wszystkich Dyrekcji Ceł oraz kolejowych urzędów celnych.

Zachodzą wypadki, iż dostarczony z zagranicy bagaż, nie będąc podjęty, pozostaje czas dłuższy bez rewizji celnej w oczekiwaniu odbiorcy. Wobec tego powstało pytanie, jak długo taki bagaż może pozostawać niezrewidowanym.

Wziąwszy pod uwagę, że przepisy kolejowe uprawniają kolej do sprzedania bagaży niepodjętych dopiero po upływie 4 tygodni od dnia nadejścia, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że w ciągu tegoż terminu, t. j. czterech tygodni, bagaż może pozostawać niezgłoszonym do odprawy celnej i tylko po upływie tego terminu urzędy celne winny zarządzać załatwianie czynności celnych z urzędu za pośrednictwem kolejowej ajencji celnej.

O ileby zatem ostateczna odprawa nie nastąpiła w terminie, przewidzianym w § 33 rozporządzenia o postępowaniu celnem, z bagażem takim należy postąpić według postanowienia tegoż § 33.

Warszawa, dnia 20 lutego 1926 r.

Za Ministra Skarbu:

(—) ***Dzierzgowski***

Dyrektor Departamentu Ceł.

110.

OKÓLNIK L. DC/1630/IV/26.

w sprawie zarachowywania i kontroli kwitów wywozowych.

Do wszystkich Dyrekcji Ceł i Urzędów Celnych.

W związku z rozporządzeniami Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

1) z dn. 3 lipca 1925 r., w sprawie zwrotu ceł przy wywozie gotowych wyrobów włókienniczych (Dz. Ust. R. P. Nr. 67, poz. 478),

2) z dn. 13 października 1925 r., w sprawie zwrotu ceł przy wywozie odlewów żeliwnych (Dz. Ust. R. P. Nr. 109, poz. 776) uzupełnionego rozporządzeniem z dnia 10 listopada 1925 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 117, poz. 843),

3) z dn. 9 grudnia 1925 r., w sprawie zwrotu ceł przy wywozie maszyn i narzędzi rolniczych (Dz. Ust. R. P. Nr. 123, poz. 880),

oraz przepisami wykonawczemi do tych rozporządzeń Ministerstwo Skarbu zarządza, co następuje:

1. Kwity wywozowe winny być sporządzane ściśle według ustalonego wzoru, bez żadnych poprawek i omówień. Zepsute druki kwitów winny być przekreślone na krzyż z odnośną adnotacją o skasowaniu, podpisaną przez kierownika urzędu i dołączone do kwitarjusza.

Kwity wywozowe, jako druki ściśle zarachowane podlegają ewidencji określonej ogólnie obowiązującemi przepisami (Instr. Rach.).

2. Urzędy celne prowadzą kontrolę wydanych kwitów wywozowych w „rejestrze wydanych kwitów wywozowych" (wzór Nr. 1).

Rejestr sporządza się w dwóch egzemplarzach (za pomocą kalki), przyczem jeden egzemplarz rejestru pozostaje stale w urzędzie, drugi zaś przesyła się po upływie miesiąca do Dyrekcji Ceł z podsumowaniem ogólnej sumy, na jaką kwity wydano.

Z początkiem roku zakłada się nowy rejestr, do którego nie przenosi się niezrealizowanych pozycji.

O ile która z pozycji za rok ubiegły zostaje zrealizowana w roku następnym, to adnotacje o zrealizowaniu należy uskuteczniać czerwonym atramentem w rejestrze za rok ubiegły.

3. Dyrekcje Ceł prowadzą ewidencję kwitów wywozowych jako druków ściśle zarachowanych oraz kontrolę wydanych kwitów wywozowych.

Kontrolę tę prowadzą w „rejestrze wydanych kwitów wywozowych", który składa się z drugich egzemplarzy tegoż rejestru nadsyłanych przez urzędy celne (p. 2).

Rejestr ten prowadzi się dla każdego urzędu oddzielnie przez cały rok, przyczem adnotacje o zrealizowaniu pozycji ubiegłego roku uskuteczuia się w ten sam sposób, jak w urzędzie celnym (p. 2).

4. Po upływie miesiąca Dyrekcja Ceł przedkłada do Departamentu Ceł „ogólny wykaz wydanych kwitów wywozowych" (wzór Nr. 3) z podaniem ogólnej sumy, na jaką zostały wydane kwity wywozowe we wszystkich urzędach celnych na obszarze Dyrekcji.

5. Przy uiszczaniu należności celnych za sprowadzone z zagranicy towary, o ile strona składa kwit wywozowy, winna na deklaracji celnej zaznaczyć złożenie w sposób następujący: składam kwit wywozowy urzędu celnego w . . . . za Nr. . . . . . na sumę . . . . . . data, podpis.

Kasjer urzędu celnego sprawdza dokładnie autentyczność kwitu, poczem na deklaracji odnotowywa dokonanie wpłaty w sposób przepisany, zaznaczając sumę przyjętą w gotowiźnie oraz uiszczoną kwitem wywozowym.

6. Kasjer urzędu celnego zapisuje na przychód do dziennika przychodu całkowitą należność, przypadającą z deklaracji celnej i jednocześnie wypisuje na rozchód w dzienniku rozchodu sumę, na którą opiewa kwit wywozowy. Przyjęty kwit wywozowy kasjer kasuje za pomocą stempla, względnie przekreślenia kwitu na krzyż, po uprzedniem zaznaczeniu na kwicie daty i pozycji dziennika rozchodu.

7. Rachmistrz urzędu celnego zapisuje całkowitą sumę, przypadającą z deklaracji celnej do rejestru opłat celnych na poszczególne pozycje.

Sumę, na którą opiewa przyjęty przy płaceniu kwit wywozowy rachmistrz księguje w rejestrze zwrotów celnych oraz w rejestrze przychodowym i rozchodowym sum obrotowych, na oddzielnym koncie założonym w tych rejestrach i zatytułowanym „zwroty cła z kwitów wywozowych".

W księdze przychodu sum budżetowych rachmistrz odpisuje sumę, na którą opiewa kwit wywozowy, jako zwrot cła.

8. Przyjęte na opłatę cła kwity wywozowe winny być dołączone do odnośnych deklaracji celnych i przysyłane wraz z niemi do Dyrekcji Ceł.

9. Kontrolę zrealizowanych kwitów wywozowych prowadzą urzędy celne w „rejestrze zrealizowanych kwitów wywozowych" (wzór Nr. 2).

Rejestr sporządza się w dwóch egzemplarzach (za pomocą kalki). Jeden egzmplarz rejestru pozostaje stale w urzędzie. Z początkiem roku zakłada się nowy rejestr. W rejestrze tym urzędy celne zapisują w kolejnym porządku wszystkie otrzymane od stron przy płaceniu należności celnych kwity wywozowe, tak wydane przez tenże urząd celny, jak i przez inne urzędy celne, przyczem przy zapisywaniu kwitów wywozowych, wystawionych w ubiegłym okresie należy je wyodrębniać od bieżących przez podkreślenie ich czerwonym atramentem.

10. Zrealizowane kwity wywozowe własnego urzędu winny być odnotowywane w rejestrze wydanych kwitów wywozowych (przedziałka 10).

11. W dniu zrealizowania kwitu wywozowego, wydanego przez inny urząd celny, urząd przyjmujący kwit, zawiadamia o tem urząd wystawiający kwit pismem treści następującej: „Do Urzędu Celnego w . . . . . kwit wywozowy z dn. . . . . . za Nr. . . . . . na sumę . . . . został przyjęty przy płaceniu należności celnych dnia . . . . Urząd Celny w . . . . . . data . . . . . Nr. . . . . . .

Podpisy . . . . “

O wysłaniu zawiadomienia urząd uskutecznia adnotację w rejestrze zrealizowanych kwitów wywozowych (przedziałka 12).

12. Wysłanie zawiadomienia ma na celu natychmiastowe sprawdzenie przez urząd celny wydający kwit, czy kwit taki był wydany oraz uskutecznienie przez tenże urząd adnotacji o zrealizowaniu kwitu w rejestrze wydanych kwitów wywozowych (przedziałka 11).

13. Po upływie miesiąca urzędy celne przesyłają do przełożonej Dyrekcji Ceł drugi egzemplarz rejestru zrealizowanych kwitów wywozowych (p. 9), które wpłynęły do urzędu w miesiącu sprawozdawczym. Przesyłany rejestr winien być podsumowany z podaniem ogólnej sumy na jaką opiewają zrealizowane kwity według poszczególnych kategorji towarów (tkaniny, odlewy, maszyny).

Równocześnie urzędy celne przesyłają wyciągi z rejestru zrealizowanych kwitów wywozowych, sporządzone na tychże drukach do innych Dyrekcji Ceł z podaniem tylko zrealizowanych kwitów tych urzędów celnych, które są podległe odnośnej Dyrekcji.

14. Dyrekcje Ceł prowadzą kontrolę zrealizowanych kwitów wywozowych w „rejestrze wydanych kwitów wywozowych (wzór Nr. 1) w przedziałce 12 i 13 tegoż rejestru, na podstawie otrzymanych od urzędów celnych drugich egzemplarzy rejestru, względnie wyciągu z rejestru zrealizowanych kwitów wywozowych (p. 13).

15. Po upływie miesiąca Dyrekcje Ceł przedkładają do Departamentu Ceł „Ogólny wykaz zrealizowanych kwitów wywozowych“, sporządzany oddzielnie według wzoru Nr. 3, z podaniem ogólnej sumy na jaką zostały zrealizowane kwity wywozowe we wszystkich urzędach celnych na obszarze Dyrekcji Ceł, z zaznaczeniem w przedziałce „uwagi“ ile z tej ogólnej sumy przypada na poszczególne kategorje towarów (tkaniny, odlewy, maszyny).

16. Dyrekcje Ceł przy dokonywaniu fachowej kontroli sprawdzają szczegółowo zaświadczenia eksportowe, deklaracje celne, przy których złożono kwity wywozowe oraz kwitarjusze, nadesłane przez urzędy do kontroli z rejestrami wydanych i zrealizowanych kwitów wywozowych.

17. Urzędy celne w nadsyłanych do Dyrekcji Ceł miesięcznych i rocznych sprawozdaniach o przychodach i rozchodach sum obrotowych winny wykazywać zwroty cła według kwitów wywozowych na oddzielnych rachunkach zatytułowanych „zwroty cła z kwitów wywozowych“.

W tenże sam sposób sprawozdają o tem Dyrekcje Ceł do Departamentu Ceł.

18. Okólnik z dn. 15 lipca 1925 r. L. DC/7038/IV/25, w sprawie zarachowywania i kontroli kwitów wywozowych (Dz. Urz. Nr. 25 z 1925 r., poz. 571) niniejszem anuluje się.

Warszawa, dn. 20 lutego 1925 r.

Za Ministra Skarbu:

(—) *Dzierzgowski*

Dyrektor Departamentu Ceł.

(Strona 1)

WZÓR Nr. 1.

Dyrekcja Ceł w...

Urząd Celny w...

REJESTR

wydanych kwitów wywozowych

192...... r.

(Strona 2)

Nr. kolejny	Data wydania kwitu	Nr. kwitu	Pozycje rejestru odprawy	Urząd wywozowy	Komu wydano kwit	Termin ważności kwitu
1	2	3	4	5	6	7

(Dalszy ciąg strony 2-ej

Nazwa towaru	Kwota na jaką wydano kwit		Adnotacje urzędów celnych o zrealizowaniu kwitów wywozowych		Adnotacje Dyrekcji Ceł o zrealizowaniu kwitów wywozowych		UWAGI
			we własnym urzędzie	w innych urzędach			
	Zł.	gr.	Data i poz. rejestru zrealizowanych kwitów	Data i Nr. zawiadomienia urzędów	Urząd Celny, w którym zrealizowano kwit	Data zrealizowania kwitu	
8	9		10	11	12	13	14

(Strona 1)

WZÓR Nr. 2.

Dyrekcja Ceł w..

Urząd Celny w..

REJESTR

zrealizowanych kwitów wywozowych

192..... r.

(Strona 2)

Nr. kolejny	Nazwa urzędu, który wydał kwit	Data wydania kwitu	Nr. kwitu	Nazwa towaru	Kwota zrealizowana			
					własnego urzędu celnego		innych urzędów własność Dyrekcji	
					zł.	gr.	zł.	gr.
1	2	3	4	5	6		7	

(Dalszy ciąg strony 2-ej)

według kwitów		Nr. deklaracji przywozów przy której złożono kwit	Data zrealizowania kwitu	Pozycja rejestru zwrotów celnych	Pozycja rejestru wydanych kwitów wywozowych względnie data zawiadomienia wysłanego do urzędu, który wydał kwit	UWAGI
urzędów celnych innych Dyrekcji Ceł						
zł.	gr.					
8		9	10	11	12	13

DYREKCJA CEŁ w .... **WZÓR Nr 3.**

Data ....

Ogólny wykaz wydanych/zrealizowanych kwitów wywozowych

Nr ....

za miesiąc .... 192......r.

NAZWA URZĘDU CELNEGO	Ilość wydanych/zrealizowanych kwitów wywozowych			Ogólna suma na jaką wydano/zrealizowano kwitów wywozowych						UWAGI
	do miesiąca sprawozdawczego	w miesiącu sprawozdawczym	Razem	do miesiąca sprawozdawczego		w miesiącu sprawozdawczym		Razem		
				zł.	gr.	zł.	gr.	zł.	gr.	
1	2	3	4	5		6		7		8

Podatki konsumcyjne.

111.

POUCZENIE

o używaniu cukromierza i tablicy redukcyjnej przy badaniu brzeczki piwnej i piwa i Tablica redukcyjna dla roztworów cukru.

§ 1.

Zawartość ekstraktu w brzeczce piwnej oznacza się w odsetkach wagowych przy ciepłocie normalnej + 20 stopni skali stustopniowej (C) i określa się za pomocą studzielnego cukromierza.

§ 2.

Przeznaczony dla organów Kontroli Skarbowej do urzędowego użytku cukromierz składa się z dwuch termoareometrów (t. j. areometrów z wtopionym ciepłomierzem) z podziałkami co 0,1%: a) o skali od 0% do 14% i b) o skali od 13% do 26%.

Obydwa cukromierze mają u góry i u dołu poza wskazanemi granicami jeszcze po 5 podziałek po 0,1%.

Odstępy podziałek cukromierzy wynoszą około 1.4 mm.

Skala wtopionych ciepłomierzy zaczyna się od 0° C. i sięga do + 35° C. lub + 40° C. i ma podziałki co 1°, odstępy podziałek wynoszą około 1.6 mm.

Cukromierze winny być zaopatrzone w cechę Głównego Urzędu Miar.

§ 3.

Sposó używania cukromierza.

1. Próbkę brzeczki czerpie się z kotła warzelnego bezpośrednio przed wybiciem brzeczki, lub z kadzi zlewnej, a w braku takowej z kadzi fermentacyjnej przed zadaniem drożdży.

Próbkę wlewa się do metalowego walcowatego naczynia, zaopatrzonego w pokrywę, uprzednio dokładnie wymytego i przepłukanego brzeczką piwną, i które po zamknięciu pokrywą wstawia się do wody zimnej lub ciepłej, celem doprowadzenia badanej brzeczki mniej więcej do ciepłoty powietrza tego pomieszczenia, w którem uskutecznia się badanie (różnica ciepłot nie powinna przekraczać + 2°).

Pokrywa naczynia zapobiega przypadkowemu rozcieńczeniu brzeczki wodą, użytą do chłodzenia, lub ogrzewania.

Po doprowadzeniu do wskazanej ciepłoty miesza się dokładnie zawartość naczynia mieszadłem, złożonem z krążka dziurkowanego, osadzonego na trzonie, poczem próbę zlewa się do szklanego, starannie umytego wodą i dobrze brzeczką przepłukanego cylindra. Do stopniowania brzeczki piwnej (lub piwa) używa się cylindra o wysokości około 50 cm. i średnicy wewnętrznej nie mniejszej jak 5 cm.; ustawia się go przytem o ile można pionowo. Do cylindra wlewa się tyle brzeczki aby się przelała, pianę, utworzoną na powierzchni brzeczki, należy zdmuchnąć.

2. Cukromierz przed użyciem obmywa się starannie wodą i wyciera czystym ręcznikiem. Przy znacznem zanieczyszczeniu cukromierza zmywa się go mydłem w ciepłej wodzie, (o ciepłocie nie przekraczającej 35° C.) i starannie wyciera ręcznikiem.

3. Czysty i suchy cukromierz bierze się ręką za górny koniec i zanurza się ostrożnie w brzeczce nie wypuszczając z ręki dopóki przyrząd nie dojdzie do podziałki, w przybliżeniu odpowiadającej stopniowości płynu, poczem puszcza go się swobodnie. W chwili dojścia cukromierza do równowagi zanurza się go powtórnie o jedną kreskę głębiej i ponownie czeka się powrotu do równowagi. Cukromierz winien pływać swobodnie, nie dotykając ścian cylindra. Należy uważać, ażeby na cukromierzu nie było pęcherzyków powietrza, które usuwa się przez kilkakrotne poruszanie przyrządem w kierunku pionowym. Pęcherzyki, znajdujące się na powierzchni brzeczki naokoło górnej części przyrządu, usuwa się przez zdmuchnięcie lub papierem.

4. W ciągu 2 lub 3 minut, kiedy ciepłota brzeczki i ciepłomierza wyrówna się, odczytuje się wskazanie cukromierza. Płyn, stykając się z przyrządem, podnosi się naokoło trzpienia jego mniej więcej o 2 mm., wytwarzając menisk. Wskazanie cukromierza odczytuje się podług górnego brzegu menisku, patrząc z poziomu płaszczyzny płynu. Wskazania cukromierza określa się w całych i dziesiętnych stopnia. Jeżeli górny brzeg menisku odpowiada kresce skali cukromierza, odczytuje się wskazanie jego wprost według skali, jeżeli zaś górny brzeg znajduje się pomiędzy dwiema kreskami, odstępy poniżej połowy jednej dziesiątej odrzuca się, a połowę i powyżej połowy uważa się za jedną dziesiątą, np. 12,42% i 12,44% uważa się za 12,4%, a 12.45% i 12,49% za 12,5%.

5. Bezzwłocznie po odczytaniu stopnia na skali cukromierza należy odczytać wskazanie ciepłomierza, znajdującego się w dolnej części przyrządu. Odczytuje się wskazanie ciepłomierza w całych stopniach. Ponieważ brzeczka piwna bywa nie na tyle przezroczysta, aby można było odczytać ciepłotę, gdy cukromierz zanurzony jest w płynie, należy unieść go w brzeczce, jednakże tylko o tyle, aby zbiorniczek rtęci ciepłomierza pozostawał w płynie. Jeżeli słup rtęci odpowiada kresce skali ciepłomierza, odczytuje się ciepłotę wprost według skali, jeżeli zaś rtęć znajduje się pomiędzy dwiema kreskami, odrzuca się odstępy mniejsze od połowy stopnia, połowę zaś lub więcej niż połowa uważa się za cały stopień, np. 8.1° i 8,4° uważa się za 8°, a 8,5° i 8,8° za 9°. Po każdem badaniu należy starannie obmyć cukromierz i cylinder czystą wodą i dobrze wytrzeć.

§ 4.

Sposób używania tablicy redukcyjnej.

1. Wskazania cukrownictwa wówczas tylko odpowiadają zawartości ekstraktu w brzeczce,

jeżeli odczytane były przy normalnej ciepłocie płynu, t. j. + 20° C.; np. stopniowość 14%, odczytana przy + 20° C., wskazuje, że zawartość ekstraktu w brzeczce wynosi 14%. Przy innych ciepłotach wskazania cukromierza (t. zw. pozorna stopniowość) winny być poprawione przy pomocy tablicy redukcyjnej, którą podaje się niżej.

2. Tablicą redukcyjną, obliczoną dla roztworów cukru, posługujemy się, podobnie jak i cukromierzem, dla określania zawartości ekstraktu w brzeczce piwnej. Tablica podaje w pierwszej i ostatniej kolumnach pionowych stopnie ciepłoty co jeden stopień, w górnej poziomej kolumnie wskazania cukromierza co pięć stopni, a na przecięciu linji poziomych i pionowych znajdują się odnośne poprawki wskazań cukromierza. Przy ciepłotach niższych od normalnej należy poprawki odejmować od wskazań odczytanych na cukromierzu, a przy ciepłotach wyższych — dodawać do wskazań cukromierza. Np. jeżeli odczytana stopniowość pozorna równa się 15%, ciepłota zaś równa się + 6°, to poprawka wynosi — 0,61% a rzeczywista stopniowość, to jest zawartość ekstraktu w badanej brzeczce równa się 15% — 0,61% = 14,39% zaokrąglając odrzuca się drugi znak dziesiętny mniejszy od 0,05 a 0,05 i więcej uważa się za jedną dziesiątą, przez co w danym wypadku otrzymujemy 14,4%.

3. Przy wskazaniach cukromierza, nie znajdujących się w górnej poziomej kolumnie, bierze się poprawkę podług kolumny liczbowo najbliższej, przy wskazaniach zaś stanowiących średnią arytmetyczną z sąsiednich liczb górnej kolumny (t. j. przy pozornej stopniowości 2,5%, 7,5%, 12,5% i t. d.), bierze się poprawkę, stanowiącą średnią arytmetyczną z poprawek odnośnych sąsiednich kolumn; np. przy pozornej stopniowości od 10,1% do 12,4% bierze się poprawkę podług kolumny 10%, przy pozornej stopniowości 12,6% do 14,9% podług kolumny 15%, a przy pozornej stopniowości 12,5% stanowiącej średnią arytmetyczną z liczb 10 i 15, poprawka przy ciepłocie, np. + 6°, wyniesie

$$-\frac{0,53+0,61}{2} = -0,57\%,$$

a przy ciepłocie + 27°

$$+\frac{0,42+0,44}{2} = +0,43\%$$

Przykłady:

1) Odczytana pozorna stopniowość w brzeczce zarodowej, wziętej z kadzi fermentacyjnej przed zadaniem drożdży,

wynosi 14,1%
ciepłota . . . . + 6° C.

W tablicy redukcyjnej szuka się poprawki dla ciepłoty 6° i dla stopniowości najbliższej liczbowo kolumny 15%; znajdujemy — 0,61. Rzeczywista więc stopniowość, czyli zawartość ekstraktu w badanej brzeczce zarodowej.

= 14,1% — 0,61% = 13,49%.

Piwo, wyrobione z tej brzeczki, będzie dubeltowe ponieważ zawartość ekstraktu przekracza 13%, ale jest mniejsza niż 20%.

2) Odczytana pozorna stopniowość w brzeczce zarodowej

wynosi 20,6%
ciepłota . . . . + 5° C.

Poprawka według tablicy redukcyjnej dla ciepłoty 5° i stopniowości 20% stanowi — 0,72, rzeczywista więc stopniowość, t. j. zawartość ekstraktu w brzeczce

= 20,6% — 0,72% = 19,88% = 19,9%.

Piwo, wyrobione ztej brzeczki, będzie również dubeltowe, ponieważ zawartość ekstraktu przekracza 13%, ale jest mniejszą od 20%.

3) Pozorna stopniowość w próbce piwa po usunięciu bezwodnika

kwasu węglowego 4,8%
ciepłota . . . . + 17° C.

Pozorna stopniowość w próbce piwa po odpędzeniu spirytusu (odparowaniu do 1/3 objętości) i doprowadzeniu wodą do pierwotnej

objętości 6,4%
ciepłota . . . . + 18° C.

Pytanie: jaka zawartość ekstraktu była w brzeczce zarodowej, z której piwo badane wyrobiono?

Przedewszystkiem należy odnaleźć poprawkę w tablicy redukcyjnej dla ciepłoty 17° i stopniowości 4,8%, która według kolumny 5% stanowi — 0,13%, a więc stopniowość rzeczywista piwa przed odpędzeniem spirytusu

= 4,8% — 0,13% = 4,67°.

Następnie szukamy poprawki dla ciepłoty + 18° i stopniowości 6,4%, która według tejże kolumny 5% stanowi — 0,09°, a więc rzeczywista stopniowość piwa po odpędzeniu spirytusu

= 6,4% — 0.09% = 6,31%.

Podług tych danych zawartość ekstraktu w brzeczce zarodowej określa się za pomocą wzoru = (Er — Ep) × 4,3 + Er (załącznik E do § 72 Rozp. Min. Sk. z dn. 25.VIII 1924 r. w przedmiocie wykonania Ustawy o opodatkowaniu piwa (Dz. Ust. R. P. 1924 r. Nr. 90 poz. 850) i wyniesie E=(6,31—4,67)×4,3+6,31=13,36%.

Chociaż zawartość ekstraktu 13,36% w tym wypadku przekracza 13%, jest jednakże mniejsza niż 13,5%, a więc badane piwo jest pełne, a nie dubeltowe, a to na podstawie art. 5 ust. 2 ustawy o opodatkowaniu piwa.

Warszawa, dnia 19 stycznia 1926 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski*
Dyrektor Departamentu.

Tablica Redukcyjna

dla roztworów cukru

zawierająca poprawki wskazań cukromierza przy odczytanej temperaturze — dla określenia rzeczywistej procentowej wagowej zawartości cukru przy temperaturze normalnej + 20° skali stustopniowej.

Temperatura odczytana (w stopniach skali stustopniowej)	Odczytane procenty cukru							Temperatura odczytana (w stopniach skali stustopniowej)
	0%	5%	10%	15%	20%	25%	30%	
	Od wartości odczytanej należy odejmować następujące poprawki:							
0°	−0.28%	−0.47%	−0.63%	−0.76%	−0.87%	−0.97%	−1.06%	0°
1°	0.30	0.47	0.62	0.74	0.84	0 94	1.03	1°
2°	0.32	0.47	0.61	0.72	0.82	0.90	0.98	2°
3°	0 33	0.47	0.59	0 69	0.78	0.87	0.94	3°
4°	0.33	0 46	0.57	0.67	0.75	0.83	0 90	4°
5°	0 35	0.45	0 55	0.64	0,72	0.79	0.85	5°
6°	0.35	0.44	0.53	0 61	0.68	0.74	0.81	6°
7°	0 34	0.43	0.51	0.58	0.64	0 70	0.76	7°
8°	0.33	0.41	0.48	0.54	0.60	0.65	0.71	8°
9°	0.32	0.39	0.45	0.51	0.56	0.61	0.65	9°
10°	−0 32	−0.37	−0.42	−0.47	−0.51	−0.56	−0.60	10°
11°	0.31	0 34	0.39	0.43	0.47	0.51	0.54	11°
12°	0.28	0.31	0.35	0.39	0.42	0.46	0 49	12°
13°	0 26	0.28	0.32	0.35	0.38	0.41	0.43	13°
14°	0.23	0.25	0.28	0.30	0.33	0.35	0.37	14°
15°	0.20	0.21	0.24	0.26	0.28	0.30	0 31	15°
16°	0.16	0 18	0 19	0.21	0.23	0.24	0 25	16°
17°	0 12	0.13	0.15	0 16	0.17	0.18	0.19	17°
18°	0.08	0.09	0.10	0.11	0.12	0.12	0.13	18°
19°	0.04	0.05	0.05	0.06	0.06	0.06	0.07	19°
20°	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	20°
	Do wartości odczytanej należy dodawać następujące poprawki:							
21°	+0,05	+0.05	+0.06	+0.06	+0.06	+0 06	+0.07	21°
22°	0.10	0.11	0.11	0.12	0.12	0.13	0.14	22°
23°	0.15	0 16	0.17	0.18	0.19	0.20	0.21	23°
24°	0.21	0.22	0.23	0 24	0.26	0.26	0.28	24°
25°	0.27	0.28	0.30	0.31	0.32	0.33	0.35	25°
26°	0.33	0.34	0.36	0.38	0.39	0 41	0.42	26°
27°	0 40	0.40	0.42	0.44	0.46	0.48	0.50	27°
28°	0.46	0.47	0.49	0 51	0.54	0.55	0.58	28°
29°	0.53	0.54	0.56	0.58	0.61	0.63	0.65	29°
30°	+0.60	+0.61	+0.63	+0.66	+0.68	+0.71	+0.73	30°
31°	0.68	0.68	0.70	0 73	0.76	0.79	0.81	31°
32°	0.75	0.76	0.78	0.81	0.84	0.87	0.90	32°
33°	0.83	0.83	0.86	0 89	0 92	0.95	0.98	33°
34°	0.91	0 91	0.94	0 97	1.01	1 04	1.07	34°
35°	0.99	0.99	1.02	1.06	1.09	1 13	1.16	35°
36°	1.07	1 08	1.10	1.14	1.18	1 21	1.24	36°
37°	1.15	1.16	1.19	1 23	1.27	1.30	1.33	37°
38°	1.24	1.25	1.28	1 32	1.36	1 39	1.42	38°
39°	1.32	1.34	1.37	1.41	1.45	1.48	1.51	39°
40°	1.41	1.43	1.46	1.50	1.54	1.57	1 60	40°

112.

KOMUNIKAT

w sprawie utworzenia nowego okręgu nadzorczego inspektora kontroli skarbowej w Tomaszowie mazow., oraz zwinięcia takiegoż okręgu nadzorczego Nr. V w m. Łodzi.

W okręgu administracyjnym Izby skarbowej w Łodzi został utworzony z dniem 1 lutego 1926 r. nowy okręg nadzorczy inspektora kontroli skarbowej z siedzibą służbową w Tomaszowie mazowieckim, podlegający bezpośrednio Urzędowi sk. akcyz i monopoli państwowych w Łodzi.

Z dniem 31 stycznia 1926 r. został zwinięty okręg nadzorczy inspektora kontroli skarbowej Nr. V w m. Łodzi.

Warszawa, dnia 22 lutego 1926 r.

Za Ministra Skarbu:

(—) *E. Kwiatkowski*

Dyrektor Departamentu.

Skarbowość związków samorządowych.

113.

ROZPORZĄDZENIE II

Ministra Spraw Wewnętrznych oraz Ministra Skarbu

z dnia 3 lutego 1926 r.

w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 czerwca 1924 r. o obowiązku i sposobie pokrywania wydatków przez związki komunalne.

Na podstawie § 14 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 czerwca 1924 r. o obowiązku i sposobie pokrywania wydatków przez związki komunalne (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 522) zarządza się co następuje:

§ 1.

Do § 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej.

Każdy przewidziany w budżecie wydatek może być uskuteczniony tylko na ten cel, na który jest w budżecie przeznaczony i tylko w granicach przewidzianego kredytu.

Zwiększenie kredytu przez odpowiednie zmniejszenie innych kredytów, przewidzianych w budżecie może mieć miejsce tylko na podstawie uchwały organu związku komunalnego, właściwego do uchwalania budżetu, zatwierdzonej przez władzę nadzorczą, właściwą do zatwierdzania budżetu. Uchwała taka może zawierać ogólne upoważnienie zarządu związku komunalnego do przenoszenia kredytów w budżecie zwyczajnym, lecz tylko w obrębie grup wydatków, które według przyjętej przez każdy związek komunalny zasady podziału wydatków w budżecie stanowią grupy najdrobniejsze.

W razie gdy kredyt przewidziany w budżecie okaże się niewystarczającym i gdy nie może być zwiększony przez odpowiednie zmniejszenie innych kredytów, jako też w razie potrzeby dokonania wydatku w budżecie nieprzewidzianego, zarząd związku komunalnego postąpi w myśl przepisów, zawartych w ustępach: drugim i trzecim § 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej.

Kredyty przewidziane w budżecie związku komunalnego ważne są tylko do dnia 31 grudnia roku budżetowego. Po upływie tego dnia nie mogą być dokonywane żadne wydatki na rachunek roku ubiegłego, chciażby odnośne kredyty zostały niewyczerpane. Wyjątek stanowią tylko takie wydatki, które muszą być dokonane wskutek zobowiązań zaciągniętych w roku ubiegłym przez związek komunalny w granicach kredytów, które były przewidziane w budżecie na pokrycie tych wydatków. Wydatki takie dokonywane być mogą w ulgowym okresie budżetowym, który trwać może najpóźniej do końca stycznia nowego roku budżetowego i powinny być uwidocznione w sprawozdaniu rachunkowem z wykonania budżetu ubiegłego roku. Po ukończeniu okresu ulgowego mogą być wydatki z roku ubiegłego, o których wyżej mowa, pokrywane tylko z kredytów nowego roku budżetowego.

Nadwyżka dochodów nad rozchodami, spowodowana bądź zaoszczędzeniem preliminowanych kredytów, bądź wpływami dochodów ponad preliminowane kwoty, powinna być użyta na pokrycie wydatków następnego roku budżetowego.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Z tym dniem wchodzą też w życie przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej, zawarte w ustępach: drugim, trzecim i czwartym § 12.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) *Wł. Raczkiewicz.*

Minister Skarbu:

(—) *J. Zdziechowski.*

(Dz. U. R. P. z dnia 24 lutego 1926 r. Nr. 18, poz. 104).

Przepisy o państwowej służbie cywilnej.

114.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 10 lutego 1926 r.

zmieniające niektóre postanowienia rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1924 r. o wykonaniu ustępu 3 art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

Na zasadzie ustępu 3 art. 116 ustawy z dnia 17 lutego 1922 roku o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 164) w brzmieniu, ustalonem ustawą z dnia 22 grudnia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 129, poz. 920) zarządza się co następuje:

§ 1. W § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1924 r. o wykonaniu ustępu 3 art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr. 64, poz. 630) wprowadza się następujące zmiany:

Po ustępie pierwszym wstawia się nowy ustęp treści następującej:

„W odniesieniu do urzędników, pełniących służbę w województwie śląskiem, termin od którego w myśl punktów b) do f) ustępu pierwszego liczy się wstecz czas pozostawania w państwowej służbie cywilnej, ustala się na dzień 1 lipca 1925 r., 5-letni zaś czasokres pozostawania w państwowej służbie cywilnej, przewidziany w p. d) ustępu pierwszego skraca się na 3-letni“.

W ustępie drugim w miejsce słów: „punktów a) do f)“ wstawia się słowa: „zawarte w poprzednich ustępach“.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów
i Minister Spraw Zagranicznych:
(—) *Al. Skrzyński.*

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Wł. Raczkiewicz.*

Minister Spraw Wojskowych:
(—) *Żeligowski.*

Minister Sprawiedliwości:
(—) *Dr. S. Piechocki.*

Minister Skarbu.
(—) *J. Zdziechowski.*

Minister Wyznań Religijnych
i Oświecenia Publicznego:
(—) *St. Grabski.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *Osiecki.*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
(—) *Kiernik.*

Minister Kolei:
(—) *Chadzyński.*

Minister Robót Publicznych:
(—) *N. Barlicki.*

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
(—) *B. Ziemięcki.*

Kierownik Ministerstwa Reform Rolnych:
(—) *Radwan.*

(Dz. U. R. P. z dnia 24 lutego 1926 r. Nr. 18, poz. 100).

Tłoczono czcionkami Drukarni Państwowej, Miodowa Nr. 22. 31973, 1.III. 1926 r. 6.000.